

Αγγελική Βαρελλά

Φιλία σε τέσσερις... ρόδες

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΒΑΡΕΛΛΑ

Φιλία σε τέσσερις... ρόδες

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΧΑΛΟΥΛΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Φθινόπωρο

秋

άκι

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ έπαιξε με τα χρώματα των φύλλων στα δέντρα. Ήταν στην εξοχή κι αποφάσισε να κατηφορίσει προς την πόλη φέροντας μαζί του ένα δροσερό αεράκι.

Είχε πολλές δουλειές να κάνει.

Έπρεπε να κατεβάσει πιο νωρίς τα ρολά της μέρας, για να πέσει πιο γρήγορα η νύχτα. Και κυρίως έπρεπε να τρέξει στα σχολειά, ν' ανοίξει πορτοπαράθυρα, να ξεσηκώσει τους δασκάλους και τα μαθητούδια για να σύρουν την... αυλαία. Γιατί κάθε χρόνο στα σχολεία ανεβαίνει μια θεατρική παράσταση. Το έργο είναι σχεδόν ίδιο, με μερικές διαφορές. Ωστόσο, είναι μερικοί ηθοποιοί –δηλαδή μερικά παιδιά– που τους πέφτει ένας ιδιαίτερος ρόλος και μέσα απ' αυτόν ζουν μοναδικές στιγμές της παιδικής τους ηλικίας.

Πριγκίπισσα

お姫様

οχίμεσαμα

ΗΤΑΝ ΕΝΑ από τα πιο γλυκά πρωινά του Σεπτεμβρίου, όχι όμως ήσυχο και χαλαρό. Ο ήλιος από ψηλά κατέγραφε μια μεγάλη βαβούρα, μια κίνηση ασυνήθιστη: Τα σχολικά λεωφορεία γέμιζαν τους δρόμους· τα γέλια από συμμαθητές που συναντιούνταν και πάλι, οι αναστεναγμοί των παιδιών που έβλεπαν το σχολείο σαν φυλακή έκαναν το πρωινό ξεχωριστό...

Δίπλα στο παράθυρο του σχολικού λεωφορείου καθόταν μόνη μια μικρή μαθήτρια. Στα πόδια της είχε ένα μπλοκ ζωγραφικής και ζωγράφιζε.

Πλάι της μια άδεια θέση. Μόνη κι αυτή.

Στην επόμενη στάση, την ώρα που το σχολικό έκανε να ξεκινήσει, μια κοπέλα, με τις κοτσίδες της να αιωρούνται πέρα δώθε σαν εκκρεμές, το πρόλαβε λαχανιασμένη την τελευταία στιγμή. Μπήκε μέσα, κοίταξε ολόγυρα,

πρόσεξε την άδεια θέση, πλησίασε και ρώτησε ξεφυσώντας σαν ατμομηχανή:

— Ουφ! Να καθίσω δίπλα σου... μικρό;

— Να καθίσεις... μεγάλο! είπε με ύφος το καθισμένο κοριτσάκι και περιεργάστηκε τη μεγάλη από πάνω μέχρι κάτω. Ίσως για να τη ζωγραφίσει!

Εκείνη, αφού στρογγυλοκάθισε, έβαλε την τσάντα στα πόδια της, τίναξε πίσω τις κοτσίδες, πήρε μια βαθιά αναπνοή και ηρέμησε. Το «μικρό» εξακολουθούσε να την κοιτάζει με περιέργεια. Στο τέλος δεν άντεξε και τη ρώτησε:

— Πώς σου ήρθε να κάνεις κοτσίδες τα μαλλιά σου; Δεν είναι πια της μόδας!

— Αρέσουν στον παππού μου. Ο παππούς μου θέλει να χτενίζομαι έτσι.

— Μένεις με τον παππού σου;

— Ναι, απάντησε η άλλη κοφτά κι απότομα. Ήταν ολοφάνερο πως δεν είχε διάθεση να δώσει περισσότερες πληροφορίες για την οικογενειακή της κατάσταση.

— Έχεις ωραία μαλλιά. Μοιάζεις με πριγκίπισσα, τη θαύμασε το μικρό.

— Ναιαι; έκανε η μεγάλη αδιάφορα. Όχι, δεν είμαι πριγκίπισσα. Εμένα κανείς δε μου δίνει σημασία. Άλλωστε, αν ήταν έτσι, δε θα έπρεπε να έρχομαι στο σχολείο με μια καρότσα που να τη σέρνουν τέσσερα άσπρα άλογα;

Χαμογέλασε χωρίς κέφι...

Η μικρούλα έσκυψε στη ζωγραφική της και, παρόλο που το σχολικό βρισκόταν σε κίνηση, ζωγράφιζε σταθερά. Στράφηκε στη διπλανή της και της έδειξε τη ζωγραφιά.

— Τώρα τι κάνω; ρώτησε.

— Ζωγραφίζεις...

— Ναι, αλλά τι ζωγραφίζω;

— Σπίτι...

— Έχασες! Ζωγραφίζω βενζινάδικο! θριάμβεψε η μικρή.

Σαν να της έφυγε ξαφνικά η ακεφιά, η μεγάλη ξέσπασε σε γέλια. Έπιασε τις κοτσίδες της, πιθανόν για να διαπιστώσει αν ήταν στη θέση τους, και είπε τρυφερά:

— Είσαι μια γλύκα. Πώς σε λένε;

— Άντζη.

— Από το νεράντζι;

— Μη με πειράζεις. Δε μου αρέσει να με πειράζουν. Το Άντζη είναι από το Αγγελική.

— Τόσο ωραίο όνομα και σε φωνάζουν Άντζη;

— Δε φταίω εγώ. Ο παππούς μου.

— Έχεις κι εσύ παππού που επεμβαίνει;

— Ο παππούς μου ήξερε μια ηθοποιό με ωραίες γάμπες και, μόλις είδε τις δικές μου, όταν γεννήθηκα, φώναξε: «Έχει τις γάμπες της Άντζη Ντίκινσον». Έτσι μου κόλλησε το όνο-

μα. Αλλά είναι πια καιρός να με φωνάζουν με το όνομά μου. Εσένα πώς σε λένε;

— Αλέγκρα!

— Τι θα πει αυτό;

— Θα πει Ευθυμία. Ευθυμία με λένε.

— Και γιατί δεν το έκανες Ευθυμία-Μία, ή έστω Μία σκέτο;

— Για να μη με μπερδεύουν με το Δύο!

— Χμ... Εξυπνάδες, τσατίστηκε η μικρή και κοίταξε έξω από το παράθυρο.

Λίγα λεπτά σιωπής και η μεγάλη τη χτύπησε μαλακά στον ώμο.

— Μη θυμώνεις. Δε σε πειράζω. Ίσα ίσα, μου φαίνεσαι μια μικρή νεράιδα. Νεράιδα-Άντζη κάνει νεράντζι. Δίκιο δεν έχω; Νεράντζι θα σε λέω, λοιπόν.

Μαλάκωσε το μικρό κι έσκασε ένα μικρό γελάκι.

— Δηλαδή, με αγάπησες με το που με είδες; καμάρωσε.

— Ακριβώς, τη βεβαίωσε η άλλη. Με έκανες και γέλασα κι αυτό είναι πολύ σημαντικό. Μου άνοιξες την καρδιά.

— Γιατί; Την είχες κλειστή;

— Περίπου...

Μια πριγκίπισσα και μια νεράιδα στο ίδιο σχολικό δίπλα δίπλα. Τι καλά. Κι άρχισαν οι κλασικές ερωτήσεις:

— Σε ποια τάξη πας;

Η μικρή πήγαινε στην Γ΄ Δημοτικού, η μεγάλη στην Α΄ Γυμνασίου.

Είχαν διαφορά στην ηλικία. Αλλά τι πείραζε; Τα δύο ΑΛΦΑ (Αγγελική-Αλέγκρα) ταίριαζαν.

Έτσι απλά γεννήθηκε μια συμπάθεια ανάμεσα σε μια προγκίπισσα και σ' ένα νεραντζάκι. Από μια άδεια θέση κι από ένα σπιτάκι που δεν ήταν σπιτάκι αλλά βενζινάδικο. Για σκέψου.

— Ξέρεις πώς λέγεται το σχολείο γιαπωνέζικα; Γκακόου, είπε η μεγάλη.

— Σαν κακό μου ακούγεται. Εγώ το βρίσκω καλούου..., αντέδρασε η μικρή.

— Να το πεις στους Γιαπωνέζους!

Κατεβαίνοντας από το λεωφορείο, η Ευθυμία-Αλέγκρα της ψιθύρισε στ' αυτί: «Μα-τα-α-σι-τα-νέ».

Ξαφνιάστηκε το μικρό.

— Τι θα πει αυτό;

— Θα πει: «Τα λέμε αύριο». Στα γιαπωνέζικα, πρόσθεσε κλείνοντάς της το μάτι.

Φιλία σε τέσσερις... ρόδες

Αγγελική Βαρελλά

Όπως κάθε χρόνο, η αυλαία ανοίγει για να ξεκινήσει η παράσταση της νέας σχολικής χρονιάς. Μόνο που αυτό το φθινόπωρο οι πρωταγωνιστές είναι διαφορετικοί. Ένα χαριτωμένο τριτάκι (νεραντζάκι) και μια πριγκίπισσα με κοτσίδες γνωρίζονται κιόλας από την πρώτη σκηνή σε δυο διπλανές θέσεις του σχολικού λεωφορείου. Είναι όμως οι τέσσερις ρόδες του αυτοκινήτου αρκετές για να διατηρηθεί μια πρωτότυπη φιλία; Και τι θα γίνει το καλοκαίρι όταν πέσει η αυλαία;

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Κατερίνα Χαδουλού

8+

Συλλογή χελιδόνια

Φιλία, σχολική ζωή

ISBN 978-960-16-3790-7

Βοηθ. κωδ. μπχ/σπς 07790